

Hij komt altijd, die ene grote kans. Dan voel je – dit is hem, die moet ik grijpen. Als in de halve finale voetbal, kort voor of in de blessuretijd. Omdat je weet dat het moment nog komt, kun je er rustig op zitten wachten. De klok tikt door, de ene na de andere aanval rolt op het doel af. Of die gelijkmaker nog komt, weet je niet. Dat hangt van die ene kans af. En dan ja, de doorbraak op links, eindelijk een gelukte voorzet, de slecht weggewerkte bal. De open schietkans...

Pas als je hebt gezien dat die ene kans is verprutst, komt de spanning alsnog. Het is diep in de extra tijd. Kan het nog? Eigenlijk niet meer, nog één keer wordt de bal het strafschoopgebied in gepompt. Het mag niet meer baten.

Die ene grote kans – heb ik die gehad? Mijn gevoel zegt van wel. In elk geval wel kansen waar ik slordig mee ben omgesprongen. Het gesprek dat een mooie opstap bij de krant had kunnen betekenen. Een kans, wellicht was het die ene, maar geaarzeld bij de afwerking: nee, toch maar niet. Zo zullen er meer gesprekken zijn geweest waarvan ik de betekenis en reikwijdte toen niet inzag. Misschien ontbrak ook dat beetje geluk. Kansen om zeep geholpen, zeker. Maar ik ben altijd op tamelijk veilige afstand gebleven van een echt armetierig bestaan. Je kunt zeggen dat de echte tegenslag me bespaard is gebleven.

Het heeft geen zin meer om rustig te wachten tot die ene kans zich nog aandient net voor of in de blessuretijd. Ik geloof toch echt dat die ene kans allang is geweest.

De schemering gaat over in duisternis als de grijze auto de weg verlaat en langzaam het bospad op rijdt. Door de oneffenheden

slingert de wagen soms als hij verder het bos in gaat. Vanaf de op dit uur nog druk bereden weg is de auto al gauw niet meer te zien. Als er even later een trein passeert over de spoorlijn die zo'n honderd meter verderop tussen de bomen vaag te zien is, zien inzittenden die toevallig door het rechterraam naar buiten kijken, de man naast de auto staan. Hij heeft het portier waarschijnlijk net dichtgeslagen. Omdat de trein op dit moment al behoorlijke vaart heeft en het daglicht bijna geweken, hebben de passagiers, een jongen met oortjes in, die in zichzelf gekeerd opzij kijkt en een vrouw die net haar tasje naast zich neerlegt en haar hoofd even naar het raam draait, slechts een vluchtige indruk. Ze hebben geen verdere gedachten over wat zich daar buiten de trein afspeelt. En staan er al helemaal niet bij stil wat er zich minuten later daar bij het spoor af zou kunnen spelen.

Een paar minuten later raast er nog een trein voorbij.

Ik wil weten waar het begonnen is.

Er is geen denken aan dat ik me overgeef aan een krantenverhaal, en contact opneem. Daarvoor voel ik te veel schaamte. Dat ik mijn leven te veel laat bepalen door mijn broer, dat ik te gretig ben om me erin te storten. Ik houd mezelf voor dat het goed is om hem, en mezelf, een week de tijd te geven. Aan de andere kant zou dat wel eens veel te lang kunnen zijn. Hoe meer ik erover nadenk, wakker liggend naast Wil, die altijd meteen slaapt na een avond luisteren en praten, hoe meer het voelt als een race tegen de klok. Ik heb de media en de sites helemaal niet meer gecheckt, realiseer ik me en bij de gedachte krijg ik het benauwd. Wat als de krant er al achterheen zit, hoe lang valt zoiets binnenskamers te houden? Het ziekenhuis zal een groot schandaal voor willen zijn. Voor Huib en zijn naasten is het al pijnlijk genoeg, via social media kan het nog tot iets veel groters opgeblazen worden. In feite gebeurt dat al, de officiële media kunnen niet lang achterblijven. Ik weerhoud mezelf ervan om naar beneden te gaan, op mijn telefoon te kijken en de mail te checken. Dan gaat mijn nacht er sowieso aan, denk ik, mijn angst voor slapeloze nachten zit nog diep. Voorlopig is het alleen wild en ongecontroleerd met modder gooien, stel ik me mezelf gerust. Dan zou alle smerigheid op Instagram meteen groot nieuws zijn. Het is al erg genoeg dat mijn broer eraan onderdoor gaat. Ik moet de vinger aan de pols houden, dat is het enige wat ik kan doen. En als het nodig is, moet ik klaar zijn om in actie te komen.

Daarmee zal ik tot na het weekend moeten wachten. Het is voor mij haast niet voor te stellen dat Huib deze dagen niet samen met